

Første Viceformand (Scharling): Hermed ere samtlige Endringsforslag, som vedrøre Ministeriet for offentlige Arbejder, afgjorte.

Det vil være for sent at gaa over til næste Affnit i Dag, men uden for Dagsordenen giver jeg Ordet til det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valokreds, for at han paa egne og Medforslagsstilleres Vegne kan forelægge det ved Mødets Begyndelse anmeldte Forslag til Lov om Forandring i Lov om Rentefoden m. v. af 6te April 1855.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(M. J. Larsen): Fra flere og forskellige Sider lyder jo nu Kravet til Lovgivningsmagten om en Nedsættelse af Rentefoden, og det er vistnok sikkert, at Lovgivningsmagten ikke vedblivende kan undlade at tage Hensyn til dette Krav. Men lige saa utvivlsomt, som dette er, lige saa ubestrideligt er det efter min Overbevisning, at Spørgsmaalet ikke kan løses ved isolerede Foranstaltninger hist og her, men at det maa løses ved en almindelig Forholdsregel, som gaar ud paa at nedsætte den almindelige Rente her i Landet — altsaa en Forholdsregel, som kommer til at gælde over hele Vintien. Det vil med andre Ord sige, at Spørgsmaalet kun kan løses paa en tilfredsstillende Maade, naar man forandrer selve Renteloven af 6te April 1855.

Saaledes som dennes to første Paragraffer, paa hvilke det her kommer an, ere affattede, vil man kun ved at give dem en helt ny Affattelse kunne naa det tilsigtede Maal. § 1 i Loven af 1855 indeholder to Ting. Den indeholder en Bestemmelse om Rentefodens Frigivelse undtagen for Laan i faste Ejendomme, og dernæst indeholder den en Forudsætning om, at den i Frd. af 5te Jan. 1813 og Kl. af 22de Novbr. 1820 bestemte almindelige Rente af 4 pCt. vedbliver at være den almindelige. Disse to Spørgsmaal, nemlig om en Maximalrente for Prioritetslaan i faste Ejendomme og om den almindelige Rente, behøve ikke absolut at afgøres ens. Man kunde tænke sig, at Prioritetsrenten og den almindelige Rente i et Land vare forskellige; men det er ikke den naturlige Ordning. Den almindelige Rente i et Land er den Rente, som bliver at svare i alle de Tilfælde, hvor Rente kan kræves, uden at dens Størrelse forud er gyldig bestemt, altsaa f. Eks., hvor man kan kræve Erstatning for Skadetilføjelser eller i Tilfælde af Bedrageri eller Tyveri eller overhovedet over alt, hvor et Erstatningsbeløb kan fordres tillige med Renter fra et Tidspunkt forinden Sagsanlæggelsen. I alle

saadanne Tilfælde, hvor Rente kan kræves, men Størrelsen af den ikke forud kan være bestemt ved Bedtagelse, der maa Lovgivningen indeholde en Norm for, hvad der skal være almindelig Rente. Det samme gælder jo, naar man indtræver et Regningskrav eller anden Gæld, hvor Rente ikke er aftalt, idet man i saadant Søgsmaalstilfælde har Hjemmel til at kræve foruden selve Beløbet 1 pCt. højere Rente end den almindelige fra Forligsklagens Dato; — det forudsættes altsaa ligeledes her, at der i Lovgivningen er anordnet en Rente, som skal gælde overalt, hvor ingen anden Rente gyldig er bestemt.

Det Forslag, jeg herved har den Ære at fremsætte for det høje Ting, gaar ud paa at forme § 1 i Loven af 1855 og den dertil hørende § 2 saaledes, at Paragrafferne komme til at indeholde udtrykkelige Bestemmelser om Rentespørgsmaalet i begge de nævnte Retninger. Der gives disse Bestemmelser en noget anden Form end hidtil; men den praktisk væsentlige Forandring fra det nugældende — den, hvorpaa Vægten ligger, og som er Forslagets egentlige Maal — bliver den, at Rentefoden for Fremtiden nedsættes fra 4 til 3½ pCt. ved Udlaan i faste Ejendomme. Forslaget ændrer ikke den nugældende Udgang til ad Bevillingsvejen at faa Lov til at svare højere Rente; i denne Henseende bliver Tilstanden uforandret som før. — Jeg skal hermed anbefale Lovforslaget til Tingets Bevilje.

Første Viceformand (Scharling): Eksemplarer af det forelagte Lovforslag ville blive ombedte.

Næste Møde holdes i Morgen Kl. 1, og Dagsordenen er da:

Fortsettelse af anden Behandling af:

Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1ste April 1895 til 31te Marts 1896.

Mødet hævet Kl. 4. 50'.